

ligt Institut og ved den Lejlighed var bleven forestillet for Republikens Præsident og havde faaet en Orden. Han var i det hele bleven Offentlighedens selvskrevne og uundværlige Ombudsmand. Overalt, hvor der skete noget af Betydning, var han tilstede; eller rettere: kun, hvad han overværede, fik Betydning. Alle Døre stod ham aabne, alle Livets fine og grove Nydelser tilfaldt ham gratis. Mænd og Kvinder bejlede til hans Gunst. Selve Hoffet skulde efter Sigende undertiden benytte ham i delikate diplomatiske Sendelser.

Der havde da virkelig været noget af en Verdenserobrer i dette Menneske, for hvem Livet bare var en Narrespøg. Uovervindelig i sin guddommelige Sorgløshed gjorde han sine Dage til en Række glade Fester, et uafbrudt Triumftog.

Og dog! Heller ikke denne moderne Aleksander misundte han.

Men hvorhen søgte da egentlig hans Ønske og hans Trang? Hvor hørte han hjemme? . . .

Han havde den foregaaende Dag i en Avis tilfældig set en officiel Bekendtgørelse om en ledig Vejassistentpost i et af de yderste Vestkystdistrikter oppe ved Aggertangen, og han havde siden ikke kunnet faa den ud af sine Tanker. Atter nu gled den frem for hans Bevidsthed. Det var ikke, fordi han tænkte paa at søge Pladsen. Ikke alene var Lønningen saare ringe, men Inger, der var saa meget for alt, hvad der var fredeligt, lunt og frodigt, vilde aldrig kunne trives i denne nøgne Klitegn, hvor Vesterhavsstormen og det saltmættede, isnende Havgus uophørlig stod ind i al sin knugende Barskhed. Naar den Bekendtgørelse ikke desmindre vedblev at staa ham for Øjnene, var det, fordi Pladsen havde en sær Tiltrækning for ham personlig og — som det nu gik op for ham — netop paa Grund af Egnens øde og triste Forladthed, dens fuldkomne Ensomhed.

Han syntes, at han aldrig havde set saa langt ind i sig selv som i dette Øjeblik. Det var, som saae han selve sit Væsens Grund afdækket, og han kom til at gyse derved. Naar han trods al den Medgang, han havde haft, ikke var bleven lykkelig, saa var det, fordi han ikke vilde være lykkelig i almindelig Forstand. Naar han længtes hjem til Rimalt, saa var det ikke alene